

ת"ד 5437/06/15 - מדינת ישראל נגד יוסף כהן

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

04 מרץ 2018

ת"ד 5437-06-15 מדינת ישראל נ' כהן

לפני כבוד השופט נאיל מהנא
בעניין: המאשימה מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
ע"י בא כוחה עו"ד אורי גולדשטיין
נגד
הנאשם יוסף כהן
ע"י בא כוחו עו"ד יוני שניאור

גזר דין

מבוא

1. עסקינן במקרה מצער בו הולך רגל מעד ונפל במהלך חציית הכביש במעבר חצייה מרומזר, ולאחר מכן נפגע מרכב הנאשם ומצא את מותו.

השתלשלות העניינים

2. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של **גרם מוות ברשלנות**, עבירה לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") וסעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961.

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 15.10.13 בסמוך לשעה 05:30, נהג הנאשם ברכב פרטי מסוג סובארו, מכיוון מנהרת הר הצופים לכיוון שדרות אשכול בירושלים.

באותה עת חצה צ צ (יליד 1941, להלן: "**המנוח**") את מעבר החצייה המרומזר בכביש רמת אשכול פינת רחוב ששת הימים בירושלים, מכיוון ימין לשמאל, וזאת כשהוא אוחז בעגלה.

הנאשם נסע לעבר מעבר החצייה, ופגע במנוח באמצעות רכבו, אחרי שזה מעד על מעבר החצייה.

כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרמו למנוח שברים מרוסקים בצוואר, בצלעות, באגן, בגפיים, דימום תוך גולגולתי ונזק קשה לחוט השדרה שבגינם מצא המנוח את מותו באותו היום.

נטען בכתב האישום כי רשלנותו של הנאשם באה לידי ביטוי בכך שנהג במהירות של 75.68 קמ"ש לפחות, באופן שאינו הולם את תנאי הדרך, כאשר המהירות המרבית המותרת לו באותה שעה הייתה 50 קמ"ש. אלמלא היה הנאשם נוהג במהירות הגבוהה מהמהירות המותרת, ובאופן שאינו הולם את תנאי הדרך, לא היה פוגע במנוח ולא היה גורם למותו.

4. לאחר ניהול הוכחות הגעתי למסקנה כי קיים קשר סיבתי בין החבלות שנגרמו למנוח כתוצאה מהתאונה לבין מותו וכי אלמלא מהירות נסיעתו של הנאשם שעלתה על המהירות המותרת ואשר לא התאימה לתנאי הדרך, לא הייתה מתרחשת התאונה ולא היה נגרם מותו של המנוח. בסופו של יום, הנאשם הורשע כאמור בעבירה של גרימת מוות ברשלנות.

עתה, נותר לגזור את דינו של הנאשם.

תסקיר שירות המבחן

5. מתסקיר שירות המבחן שהתקבל בעניינו של הנאשם עולה כי הנאשם בן 52, נשוי ואב לשלושה ילדים, עובד כמנהל עבודה במחלקת תברואה בעיריית ירושלים.

6. עוד עולה מהתסקיר כי הנאשם נעדר עבר פלילי וכי רישומו התעבורתי כולל 18 הרשעות קודמות האחרונה שבהן משנת 2012 בגין נהיגה נגד כיוון החץ עליה נידון לקנס.

7. שירות המבחן התרשם כי ביחס לעבירה הנוכחית הנאשם מכיר במעורבותו בתאונה מושא כתב האישום אולם, מתקשה לקבל אחריות על מעשיו ולהכיר בחומרתם. הנאשם הביע צער וחרטה על הפגיעה במנוח ומשפחתו, אך ניכר כי עסוק בהשלכות התאונה וההליך הפלילי עליו ועל בני משפחתו ומתקשה להתבונן בחומרת מעשיו ותוצאותיהם הקשות. שירות המבחן ציין כי בשיחה עם הנאשם, הוא הביע חשדנות וכעס כלפי מערכת החוק, כאשר ניכר כי חווה עצמו כקורבן. שירות המבחן התרשם כי עמדתו זו של הנאשם נובעת בין השאר, מניתוק רגשי עמוק, כתוצאה מחרדה ומקשייו להתמודד עם הידיעה שהביא למותו של אדם וכן מקשייו להביע עמדה שונה מזו שנקט בבית המשפט.

8. שירות המבחן התרשם כי הנאשם נמצא בנתק רגשי עמוק, המתקשה להתמודד עם תוצאות ביצוע העבירה. קושי זה, להערכת שירות המבחן נובע כתוצאה מפער בין תפיסתו את עצמו כאדם נורמטיבי ומטיב לבין תוצאות העבירה הקשות.

9. שירות המבחן ציין כי מדובר באדם המנהל אורח חיים נורמטיבי בדרך כלל ועבירות אלו אינן משקפות את ערכיו והתנהגותו. הנאשם בעל יציבות תעסוקתית ומנהל אורח חיים תעסוקתי ומשפחתי תקין. להערכת שירות המבחן, עמדתו הקורבנית וקשייו לקבל אחריות מלאה על מעשיו, נובעים, כאמור מחרדה עמוקה מפני התמודדות עם הידיעה כי הביא למותו של אדם וכן מקשייו להביע עמדה שונה מזו שנקט בבית המשפט.

10. בסופו של יום שירות המבחן העריך כי שליחתו למאסר בפועל תביא לפגיעה משמעותית באורחות חייו, בתפקודו התקין וייתכן ואף תביא לרגסיה במצבו הרגשי והנפשי. שירות המבחן המליץ כי באם יוטל על הנאשם מאסר הוא ירוצה בדרך של עבודות שירות זאת לצד שלילת רישונו.

טיעוני המאשימה לעונש

11. ב"כ המאשימה הדגיש את הנזק שנגרם כתוצאה מביצוע העבירה שהינו אובדן חייו של המנוח וציין כי יש לקחת בחשבון את ההשפעות וההשלכות שקרו כתוצאה ממות המנוח כפי שניתן ללמוד מדברי בני משפחתו של מנוח ומהתצהיר שנכתב על ידי בנו.

עמוד 2

12. עוד ציין ב"כ המאשימה כי בהתאם לסעיף 40(3) לחוק העונשין יש להתחשב גם בנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה שכן לטענתו, אמנם העבירה בוצעה בשעת בוקר מוקדמת (05:30) אולם מדובר בשעה שאנשים עושים דרכם לעבודה ולפעילויות היומיומיות ולמרבה המזל באותה עת רק המנוח חצה את הכביש שאחרת יכולה הייתה להיגרם תוצאה חמורה יותר.
13. לטענת ב"כ המאשימה, על פי עובדות כתב האישום המתוקן והכרעת הדין שניתנה בעניינו עולה כי דרגת רשלנותו של הנאשם אינה נמוכה אלא בינונית כאשר היא באה לידי ביטוי בכך שהנאשם נהג במהירות של 75 קמ"ש לפחות במקום שבו המהירות המותרת הינה 50 קמ"ש לכל היותר, וכי אם הנאשם היה נוסע בכל מהירות של עד 65 קמ"ש התאונה הייתה נמנעת.
14. ב"כ המאשימה טוען כי מתחם הענישה נע בין 10 לבין 24 חודשי מאסר בפועל; פסילה בין 8 שנים לבין 15 שנים; פסילה על תנאי ופיצויים למשפחת המנוח.
- ב"כ המאשימה הפנה לרע"פ 4880/17 **אולג קוסה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.06.17); רע"פ 2996/13 **ניאזוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.08.14); עפ"ת 50766-08-17 **אבו סביתאן נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 02.01.18).
15. לטענת ב"כ המאשימה, בקביעת העונש הראוי לנאשם יש להתחשב בכך שהנאשם אב למשפחה אדם נורמטיבי ויציב תעסוקתי אולם, יש גם לקחת בחשבון ראשית כי, חובתו 18 הרשעות קודמות שחלקן בגין עבירות שאין להקל בהן ראש ויש בהן מימד של אדישות כלפי עוברי דרך וסיכון, שנית, הנאשם ניהל הוכחות ואמנם אין בכך בכדי להחמיר עם הנאשם אך אין הוא זכאי לאותה הקלה שהיה זוכה לה באם היה מודה בביצוע העבירה, ושלישית, היחס של הנאשם כלפי ביצוע העבירה כפי שניתן ללמוד מתסקיר שירות המבחן, על אף הקביעה בהכרעת הדין דבר אשמתו של הנאשם.
16. עוד טוען ב"כ המאשימה כי נסיבות אישיות של נאשמים בעבירות כגון העבירה מושא כתב האישום אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה לפלילית הן בשל אופייה של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם על ידי אנשים נורמטיביים.
17. לטענת ב"כ המאשימה יש למקם את הנאשם במרכזו של המתחם ולהשית עליו 16 חודשי מאסר בפועל, פסילה בין 8 לבין 15 שנים, פסילה על תנאי ופיצוי.
18. ביחס להמלצת שירות המבחן, טוען ב"כ המאשימה כי היא שמה לנגד עיניה רק את אינטרס הנאשם ואילו בית המשפט שוקל את יתר תכליות הענישה כגון: גמול, הרתעת הרבים והרתעת היחיד. כאשר העוצמה של התכלית ההרתעתית בעבירה זו עולה על שיקולי השיקום.

טעוני ההגנה לעונש

19. ב"כ הנאשם טוען כי מדובר ברשלנות נמוכה. לטענתו, ככל שהרשלנות יותר נמוכה כך יטה בית המשפט להטיל עונש של מאסר בעבודות שירות. במקרה דנן, אין מחלוקת כי הנאשם נסע באור ירוק וכי הרמזורים היו תקינים באותה עת ומשכך יש להסיק כי אמנם המנוח חצה במעבר חצייה אך היה זה באור אדום.

עוד טוען ב"כ הנאשם כי יש לקחת בחשבון שהמנוח היה כבר שוכב על הכביש ואין מחלוקת כי הנאשם הגיב בזמן כלומר, אם היה נוסע במהירות המותרת היה חף מפשע. אולם, לטענת ב"כ הנאשם, גם אם הנאשם נסע במהירות העולה על המהירות המותרת היה לטענתו צריך לבחון נקודות נוספות שכן אמנם המהירות המותרת במקום הינה 50 קמ"ש אך מהתצלומים שערך הבוחן ניתן ללמוד כי במקום שבו חצה המנוח ישנו תמרור המתיר נסיעה במהירות של 60 קמ"ש.

20. ב"כ הנאשם, טוען כי רמת הרשלנות של הנאשם היא מאוד נמוכה ולכן יש לתת משקל משמעותי לנסיבותיו האישיות של הנאשם.

21. לטענת ב"כ הנאשם, אין לקבוע את מתחם הענישה רק בהתאם לשלושה פסקי דין שהוצגו על ידי המאשימה. ב"כ הנאשם הגיש אסופת פסיקה וטען כי מתחם הענישה נע בין מאסר בעבודות שירות, אף לעיתים פחות מ- 6 חודשים, ויכול להגיע למאסר של מספר חודשים.

22. לטענת ב"כ הנאשם יש להתחשב בנסיבות המיוחדות של תיק זה שמדובר בנאשם שנסע באור ירוק ואילו המנוח חצה את הכביש באדום ונפל על מעבר החצייה טרם הפגיעה ומז"פ מצא פגיעות ברכב רק בגחון הרכב בתחתית ולא בפנסים. עוד ובנוסף לטענתו מהראיות ניתן ללמוד כי הייתה חשכה במועד התאונה שהתרחשה בשעת בוקר מוקדמת.

23. ב"כ הנאשם ציין כי בהתאם לסעיף 40א לחוק העונשין יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ובכלל זה: פגיעה של העונש בנאשם עצמו, מדובר באדם בן 52 נשוי ואב ל- 3 ילדים ושירות המבחן מתאר קשר קרוב עם הילדים; עברו התעבורתי של הנאשם אשר נוהג משנת 1984 אינו מכביד כפי שטוענת המאשימה.

24. לטענת ב"כ הנאשם, שירות המבחן מציין כי הנאשם מביע צער וחרטה על המנוח ומשפחתו אולם אכן קשה לו לקבל אחריות וזאת בשל הנסיבות המיוחדות של המקרה. הנאשם הגיב בזמן ולא היה עסוק בדבר אחר שהסיח את דעתו.

25. עוד לטענת ב"כ הנאשם, בהתאם לסעיף 40א(2) לחוק העונשין הפגיעה במשפחת הנאשם ובפרנסתה היא גבוהה. הנאשם מפרנס עיקרי ושליחתו למאסר תפגע פגיעה משמעותית באורחות חייו ובפרנסת משפחתו.

26. ב"כ הנאשם מבקש להתחשב בעובדה כי הנאשם עובד בעיריית ירושלים ולסווג את פסילתו כך שיוכל להמשיך לנהוג על רכב השייך לעבודתו.

27. עוד ציין ב"כ הנאשם כי יש להתחשב בחלופי הזמן שכן מדובר בתאונה שהתרחשה ביום 15.10.13 בגינה הוגש כתב האישום לאחר כמעט כשנתיים ועתה חלפו למעלה מארבע שנים.

28. ב"כ הנאשם הפנה לדוח ועדת דורנר וטען כי כבר נקבע שם כי המאסרים לא מרתיעים ולא משקמים אלא יכולים להרחיק אדם מהציבור וכי יש להשתמש בעונש המאסר ככלי למניעת עבירות תוך אבחנה בין עבריינים שצפויים לחזור לבצע את העבירה.

29. ב"כ הנאשם ביקש לקבוע כי מתחם העונש ההולם הינו מאסר שנע בין פחות מ- 6 חודשי

עבודות שירות לבין עונש מאסר בפועל ופסילה של 6 שנים.

דין והכרעה

30. חוק העונשין קובע בחינה בת שלושה שלבים שעל בית המשפט לבצע בכדי לגזור את עונשו של הנאשם. **שלב ראשון**, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם את נסיבות המקרה הספציפי. בשלב זה על בית משפט לבחון את מכלול השיקולים הנוגעים לנסיבות ביצוע העבירה. **שלב שני**, על בית משפט לבחון קיומם של חריגים המצדיקים סטייה מהמתחם שנקבע, זאת בהתאם לסעיף 40 לחוק העונשין, קיומו של פוטנציאל שיקומי משמעותי או צורך מיוחד בהגנה על הציבור. אולם, אם בית המשפט לא מצא לחרוג ממתחם העונש שקבע, אזי יעבור **לשלב השלישי** שבו עליו לקבוע מהו העונש ההולם לנאשם בתוך המתחם (ראה: ע"פ 2918/13 **אחמד דבס נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.07.13)).

הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונה קטלנית ברשלנות

31. סעיף 40ג(א) לחוק העונשין קובע כי, **מתחם העונש ההולם** את מעשי העבירות שביצע הנאשם, יקבע בהתאם לעיקרון המנחה הקבוע בסעיף 40ב לחוק. לשם כך יתחשב בית המשפט: בחומרת העבירה, הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, מידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

32. בית המשפט העליון קבע בע"פ 6755/09 **אלמוג נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.11.09) (להלן: "**פרשת אלמוג**") שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות:

א. **האחד**, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה.

ב. **השני**, בדרך כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים.

ג. **השלישי**, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות.

33. אין חולק כי תאונת דרכים קטלנית יש בה בכדי לפגוע **בערך המוגן העליון: קדושת חיי אדם**. בסעיף 304 לחוק העונשין נתן המחוקק ביטוי לערך קדושת החיים והדגיש את החשיבות של ערך זה על ידי כך שהציב סטנדרט מחמיר בהקשר לקיפוח חיי אדם. המחוקק ביקש למנוע מצב שמא חלילה נפעל באדישות, חוסר אכפתיות וזלזול בחיי האדם.

34. על פי פסיקת בית המשפט העליון, העונש הראוי למי שהורשע בגרימת מוות ברשלנות, הינו מאסר בפועל.

יפים לענייננו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 2996/13 **ניאזוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.08.14)

בנסיבות אלה של אבדן חיים, לעובדת מותם של הקרבנות ולקדושת חייהם נודעת חשיבות רבה בענישה; עוד משכבר הימים כתב מ"מ הנשיא זילברג (ע"פ 211/66 שפירא נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד כ (3) 375, 382 (1966)) דברים אלה שלא פג טעמם:

"לי נראה כי הוראת המינימום האמורה בסעיף 64 של פקודת התעבורה (נוסח חדש) באה לטעת בלב האזרח יחס של הכרת כבוד מיוחדת בפני קדושת החיים, ולכן משהוכחה רשלנותו של הפוגע הממית שומה עלינו להטיל עליו עונש מאסר, חוץ אם אשמתו היא כקליפת השום ממש - דבר שלא אירע במקרה שלפנינו". על כן ההתחשבות בנסיבות האישיות לפטור ממאסר בפועל תהא במקרים חריגים, וכמובן תוך הבאה בחשבון של מידת הרשלנות בכל מקרה ספציפי".

נסיבות ביצוע העבירה

35. בעת קביעת העונש ההולם יש להתחשב כמובן בנסיבות ביצוע העבירה. סעיף 40ט(א) לחוק העונשין מונה רשימה שאיננה סגורה. אמת המידה הקובעת בעבירה של גרימת מוות ברשלנות היא דרגת הרשלנות (ראו פרשת אלמוג הנ"ל).

36. במקרה דנן, התאונה ארעה בצומת כאשר הנאשם הגיע בנסיעה ממנהרת הר הצופים מכיוון כללי מעלה לכיוון כללי שדרות אשכול. הכביש בתוך המנהרה הינו דו סטרי, בעל נתיב נסיעה אחד לכל כיוון. לאחר היציאה מהמנהרה ישנו צומת מרומזר והרמזור בכיוון נסיעת הנאשם הינו לנסיעה ישר בלבד. בכיוון נסיעת הנאשם הכביש הינו בעל עליה מתונה ומתחיל לאחר מכן ירידה מתונה.

37. אין מחלוקת כי המהירות המכסימלית המותרת בכביש היא 50 קמ"ש. הנאשם נסע במהירות גבוהה מן המותר ושלא מתאימה לתנאי הדרך. קבעתי בהכרעת הדין, בהתאם לממצאים שהובאו בפניי, כי הנאשם נסע במהירות של 75 קמ"ש.

38. מדובר במהירות שהייתה הגורם להתרחשות התוצאה הקטלנית. אם הנאשם לא היה נוסע במהירות גבוהה הוא יכול למנוע את התאונה. ליתר דיוק, אם הנאשם היה נוסע במהירות פחותה מ- 65 קמ"ש, בהתחשב בשדה הראייה שהיה לו ונוכח העובדה שהוא בלם בזמן הנדרש, התאונה הייתה נמנעת.

אולם בקביעת דרגת הרשלנות יש לקחת בחשבון כי המנוח מעד ונפל טרם פגיעתו מרכב הנאשם, וכן את העובדה שהמנוח, יש להניח, חצה באור אדום נוכח מנורת האדום במעבר חצייה שהייתה שרופה.

39. בע"פ 558/97 מליניק נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 03.05.98) נאמר על נהג המתקרב למעבר חצייה:

"עליו ליתן דעתו לכך, אם יש מי אשר מתכוון לחצות את הכביש במעבר החצייה; ואם כן - להתאים את מהירות נהיגתו למקרה של חצייתו את הכביש. במסגרת זו, וכדי לכבד את זכות הקדימה של הולך הרגל במעבר חצייה, עליו לצפות שזה ינסה לחצות את הכביש; שאולי לא יהיה ער לרכבו המתקרב; אולי ייטול על עצמו סיכון של חצייה על אף התקרבות הרכב; אולי יסמוך על כך שהרכב יכבד את זכות הקדימה שלו. עליו להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצידו של הולך הרגל".

40. בשקלול כל הנתונים שמנתי לעיל אני סבור כי רשלנותו של הנאשם הינה רשלנות נמוכה.
41. ברע"פ 2525/09 **יצחק זדה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 09.06.09) - הורשע הנאשם בנהיגה רשלנית אשר גרמה למותו של הולך רגל שחצה את הכביש שלא במעבר חציה. הנאשם נהג במהירות גבוהה. בית המשפט לתעבורה גזר על המשיב שישה חודשי מאסר בדרך של עבודות שרות ו-10 שנות פסילה. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה והעלה את תקופת המאסר ל-8 חודשים. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור והותיר קביעת המחוזי על כנה.
42. בגמ"ר 829-09-10 **מדינת ישראל נ' הרשנסון** (פורסם בנבו, 12.07.12) הטיל בית משפט השלום פתח תקווה, 10 חודשי מאסר בפועל על נהגת שפגעה למוות בהולך רגל שחצה כביש שלא במעבר חציה, תוך שקבע כי מתחם הענישה בעבירות מסוג זה נע בין 8 ל-15 חודשי מאסר בפועל.
43. הפסיקה אותה צירף ב"כ הנאשם בטיעוניו לעונש המצדדת בהטלת מאסר בעבודות שירות במקרים דומים, אינה רלוונטית בענייננו. על כך נקבע כי גם אם ניתן למצוא בגזרי דין מקלים, אין בכך בכדי להעיד על כי העונש שיוטל על הנאשם חורג באופן מהותי ממדיניות הענישה הראויה, שכן כל מקרה לגופו ולנסיבותיו המיוחדות (ראו: רע"פ 1267/18 **מוחמד אבו סביתאן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.02.18)).
44. **לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, עיינתי בפסיקה הנוהגת, הגעתי למסקנה כי מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין 6 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר בפועל, זאת לצד פסילה לתקופה ממושכת של 6 שנים עד 18 שנים.**
- מהו העונש הראוי לנאשם**
45. בהתאם לסעיף 40יא לחוק העונשין, בבוא בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם יש מקום להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.
46. הלכה היא בנוגע לתאונות דרכים קטלניות כי ישלתמשקליות ואף עדיפותלאינטרסהציבורי שבהרתעהמאשרלנסיבותהאישיות של הנאשם. ברע"פ 6173/12 **עזרא רסקאי רדה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.11.12) חזר ביהמ"ש העליון והדגיש כי יש לתת משקל נמוך, אם בכלל, לנסיבותיו האישיות של הנאשם בעבירה של גרימת מוות ברשלנות.
47. מלאכה קשה מוצבת בפני בית המשפט אשר צריך לגזור את דינו של הנאשם שהינו אדם נורמטיבי, ללא עבר פלילי, אשר ביצע את העבירות שיוחסו לו וגרם לתאונת הדרכים שבה קופחו חייו של המנוח, וגרם למשפחתו איבוד היקר מכל, וזאת מבלי שחפץ בכך.
48. רוב רובם של נאשמים המעורבים בתאונות דרכים קטלניות הם אנשים נורמטיביים ואירוע מכונן וטראגי מאין זה ללא ספק משנה את חייהם ללא היכר.
49. שלושה עדי הגנה לעונש הובאו לספר בזכות הנאשם. **בתו שובל כהן**, סיפרה על החרטה והצער שאביה מביע על כך שבתאונה נגדם וכיצד אירוע התאונה שינה את אורחות חייו וחיי המשפחה; **מר רפאל איטח**, חברו של הנאשם אשר נותן שיעורים בבית הכנסת שהנאשם מתפלל בו. הוא מוסר כי

הנאשם ניחן בסבלנות וחסד ותורם לקהילה ולסובבים אותו; **אשתו גב' עפרה כהן**, סיפרה אודות הכאב הגדול של משפחת המנוח מאחר ואביה עבר תאונת דרכים באותו מקום של התאונה והיא זוכרת את התכנסות המשפחה סביב הכאב.

50. בעת מתן גזר הדין יש לקחת בחשבון, שמדובר באדם נורמטיבי, אב למשפחה, אשר על פי תסקיר שירות המבחן, הביע צער על מותו של אדם הגם שהוא מתקשה לקבל את התוצאה הקשה והקביעות שהתאונה נגרמה באחריותו. ער אני לעובדה שהתאונה גורמת לנאשם פגיעה באורחות חייו ובתפקודו התקין ויתכן אף לרגרסיה במצבו הרגשי והנפשי, אולם אין בכך נסיבה שיש בה כדי להצדיק חריגה ממתחם הענישה ולפטור מריצוי עונש מאסר מאחורי סורג ובריח (ראו: רע"פ 5112/16 **אברהם כהן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 04.07.16)).

51. יש לקחת בחשבון שמדובר באדם שזו הסתבכותו הראשונה עם רשויות החוק ומעולם לא ריצה עונש מאסר. לנאשם רישיון נהיגה משנת 1984 וצבר לחובתו 18 הרשעות קודמות.

52. אומנם הנאשם ניהל דיון הוכחות ולא נטל אחריות על מעשיו בהזדמנות הראשונה. אולם, אינני רואה בכך סיבה להחמיר בעונשו שכן ניהול ההוכחות היה ענייני ומתבקש לצורך בירור סוגיות שהיו שנויות במחלוקת ולא ניתן לומר כי היה ניהול סרק.

53. לא מצאתי לאמץ המלצת שירות המבחן שאם יוטל מאסר אזי לקבוע כי הוא ירצה בדרך של עבודות שירות. מדובר בהמלצה להטיל עונש החורג לקולא מהעונש הראוי לנאשם והיא לא משקפת כלל את מדיניות הענישה הראויה.

בית המשפט אינו חייב ממילא לקבל את המלצת שירות המבחן, אף לו נאמר בתסקיר כי מוצע להימנע מהטלת עונש מאסר לריצוי בפועל (ראו: רע"פ 1810/13 **פינטו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.3.13); בש"פ 7999/12 **ג'רבי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 2.12.12); בש"פ 7848/10 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 2.11.10), רע"פ 5176/03 **סוריאנו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.06.03)).

"המלצותיו של שירות המבחן, כשמן כן הן - המלצות. בית-המשפט אינו כבול לאמור בהן והוא אינו מחויב לפעול על פיהן. עמדת שירות המבחן, אינה אלא אחד השיקולים העומדים בפני בית-המשפט בבואו לגזור את דינו של נאשם - לעיתים יאמץ בית-המשפט את המלצת שירות המבחן במלואה, לעיתים יאמץ אותה בחלקה ולעיתים ידחה אותה מכל וכל. כל עניין לנסיבותיו הוא, וכל מקרה ייבחן לגופו, תוך מתן משקל ראוי להמלצות שירות המבחן" (רע"פ 7257/12 **סנדרוביץ נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.10.12)).

54. לאור האמור, אשר לעונש בתוך המתחם אני קובע כי יש למקמו בשליש הראשון של המתחם, אך לא בתחתית המתחם ולכן אני מעמיד את תקופת המאסר למשך 9 חודשי מאסר בפועל.

55. בשולי הדברים אציין כי ב"כ הנאשם הפנה בטיעונו לעונש למסקנותיה של הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, בראשות השופטת (בדימ') ד' דורנר (להלן: "**ועדת דורנר**"). לטענתו, בוועדת דורנר ישבו, בין היתר, נציגי המדינה, נציגים מטעם שב"ס ובתי המשפט וקבעו כי, המאסרים בתיקים אלה הם מיותרים ולא משיגים את ההרתעה הנדרשת, אינם משקמים

יכולים רק להרחיק אנשים מהציבור דבר שאינו דרוש בעניינו. לטענתו, הוועדה מבקשת להבחין בין עבריינים שצפויים לחזור ולבצע עבירות לבין אלה שאינם מוגדרים רצידיביסטים. לטענת הסניגור, הוועדה מבכרת בדרך של הטלת מאסר בעבודות שירות כאשר אין ברירה להטיל מאסר על נאשם כבעניינו, ולהימנע ככל הניתן מהטלת מאסר שירוצה מאחורי סורג וברית.

בהקשר זה אציין כי בית המשפט העליון ברע"פ 1127/18 **נג'יב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.02.18) (להלן: "**נג'יב**") התייחס לדוח ועדת דורנר ולהצעת החוק שהונחה על שולחן הכנסת לאור דוח זה והגיע למסקנה כי ההנחה לפיה גזירת דינו של הנאשם בהתאם לאמור בהצעת החוק הייתה מאשפרת לנאשם לרצות את עונשו בדרך של עבודות שירות מובלעת שתי הנחות: האחת, כי הצעת חוק זו תבשיל לכדי תיקון חקיקה בעל תוקף נורמטיבי מחייב; השנייה, כי לאור תיקון זה היה בית המשפט לתעבורה מעמיד את עונשו על פרק זמן קצר יותר, וכי בכך היה מתייתר ההכרח בכליאתו.

בית המשפט העליון ציין כי הנחות אלה אינן מתחייבות וציין והוסיף כי "**כלל רשויות המדינה, ובהן הערכאות השיפוטיות השונות, מחויבות לפעול על פי הדין הקיים, שהרי "אין לדעת אם יחוקק החוק ומתי יחוקק. לכנסת סדרי עדיפויות משלה, ואין לדעת מתי תידון הצעת החוק, אם בכלל, כמה זמן יימשך הליך החקיקה ומה יהיה תוכנו של החוק"** (בג"ץ 3872/93 מישראל בע"מ נ' ראש הממשלה ושר הדתות, פ"ד מז(5) 497, 485 (1993)).

בית המשפט אף הוסיף כי אין זה ראוי כי בית המשפט ישעה את הכרעתו, בעניין זה, עד להשלמת הליך החקיקה וזאת לאור האינטרס הציבורי באכיפה מיידית של גזר הדין (ראו: פס"ד נג'יב הנ"ל פסקה 13 והפסיקה המצוטטת שם).

56. ביחס לאורך תקופת הפסילה, אני קובע כי יש להשית על הנאשם עונש פסילה מלנהוג לתקופה הולמת ובעניינו למשך 6 שנים.

57. בית המשפט העליון קבע כי הפיצוי לפי סעיף 77 לחוק העונשין הוא במהותו סעד אזרחי, אולם גם נקבע כי הוא גם בעל סממנים עונשיים ויש בו כדי לקדם את תכליותיו של המשפט הפלילי.

האפשרות של משפחת הקורבן לתבוע פיצוי בין אם מחברת הביטוח ובין אם על ידי המזיק, אינה צריכה להשפיע, על זכותה של המשפחה לקבל פיצוי מן הנאשם, במסגרת ההליך הפלילי לפי סעיף 77 לחוק העונשין (ראו: תפ (ח') 7151/08 **מדינת ישראל נ' נוי קלדרון** (פורסם בנבו, 01.03.10); עפ 70306/06 **פפרוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.09.07)).

על כן, אני קובע כי ללא קשר לסכום הפיצוי שמשפחת המנוח זכאית לו, על הנאשם לפצות את משפחת המנוח בסך של 25,000 ₪.

גזירת העונש

על כן אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. פסילה מלקבל ו/או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 6 שנים.

על הנאשם להפקיד את רישיונו או אישור משרד הרישוי עד לא יאוחר מיום 01.06.18.

תשומת לב הנאשם לכך שהעונש המקובל על נהיגה בזמן פסילה הוא מאסר בפועל.

2. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים, וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

3. אני מצווה על מאסרו של הנאשם בפועל למשך 9 חודשים.

על הנאשם להתייצב לריצוי עונש המאסר בימ"ר ניצן אזור התעשייה הצפוני רמלה, ביום 06.05.18 בשעה 08:30 כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טל': 08-9787377, 08-9787336.

4. אני מצווה על מאסרו של הנאשם למשך 12 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים, אם יעבור על הוראות סעיף 67 ו/או 10(א) לפקודת התעבורה תשכ"א-1961, שענינם נהיגה בפסילת רישיון או נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף ו/או בעבירה שבה הורשע.

5. אני מחייב את הנאשם לפצות את משפחת המנוח, בסך של 25,000 ₪, אשר יופקדו בקופת בית המשפט עד לא יאוחר מיום 01.06.18.

לאור תקופת המאסר והפיצוי שהטלתי על הנאשם אינני מטיל קנס כספי.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ז אדר תשע"ח, 04 מרץ 2018, במעמד הנוכחים.